

*A várfalon ülsz. Gyerekek cigiznek,
nekik se csúszik a Nikšičko pivo. A láncos
kutyafejű mecénásra gondolsz. Nem Hunyadira:*

*a Betonépítőre. Örök nyughelye a telepre néz.
Tudnál alatta élni. Ha hívnának. De téged már
nem hívhatnak, csak a kőbányai acélhíntaláncok.*

DIMÉNY H. ÁRPÁD

fák Daphnének

*nem lehet bukás nélkül nyerni
mégsem ezt írta annak a hatalmas
bükknek a kérgén mely mindent
árnyékba borított hanem a szerelem
szomorú történetét szó szerint azt
hogyan XY te kurva*

*figyelem a fákat
csont-szaru gyökereiket
pókhálós kiérlelt kérgüket
hallgatom zöld anyagot építő hajtásaikat
miről susog lombozatuk
nézem mit rajzolnak az ágak
fény- és árnyékvonalai
azt a karcsú nyárfát úgy reszketteti
a délutáni szellő mint amikor
a derekadra tapad kezem*

*a házatok előtti vastagtörzsű fenyő
ágaiban piramis épül
ha az utca túloldaláról nézem
sűrű és sima ám közelről
tele van apró sötétzöld*

tűlevelekkel melyek
mint salakanyag szürke
töviseként hullnak le
de a lombok alkóvjában
védi száraz és porózus ágait is
rejtí göcseit ahogyan te is
őrzöd titkunkat de leplezed
előttem is a recsegést
hogyan befelé haldoklik a lomb

nincs szebb a ciezei gyümölcsfák
virágzásánál talán az illata
de az más érzékszervünket serkenti
vagy amikor a virág virágnak
adja dús csíráját vagy te
barackvirágba öltözötten
mondjuk február közepén
hisz Spanyolország délkeleti részén
már akkor virágzanak a fák
és mint az ívó halak pikkelye oly
sok színben pompáznak
Marcial Guillén fotóin nézem
és a felvételeken jól látszik
a nagy világtavas mértani szépsége
mely gyémántívű ajkaid és kebleid
juttatja eszembe

nézd azt a tölgyet
törzse akár a kő
egy öreg erdőbe illene be
lombégboltot formáz
kisebb fák bokrok fölé
látszik a törzs alsó részén
és a legkisebb ágán is hogy tudja
egyik a másiktól származik
minden levele és ága egy ének
húrja a szélben és ugyanazt az íves
részben karéjos mintát ismétli
és együtt zendül a nyirkos tavaszok
csendjében a száraz nyár gitárjaként szól
és őszi esőben a számból szólal meg
az egyik ág végében himbálózó levél
és a szürkés-kék hosszú barázdákkal teli
kéreg és szerelmet költ a halálból